

огъня, грабналъ месото и отлетелъ къмъ гнѣздото.

Нещешъ ли, за месото се залѣпилъ живъ вжгленъ, отронилъ се въ гнѣздото и го подпалилъ. Орелътъ пухалъ съ крилѣтъ си да го угаси, но огънятъ се разпалвалъ повече и повече, обхваналъ цѣлото гнѣздо, и подиръ малко орлетата паднали изпечени на земята.

Грабнала ги лисицата и се обърнала къмъ орела, който се виелъ съ опърлени крилѣ надъ дървото:

— Е, съсѣде, рекла му тя. Ти изеде моитѣ дѣца сурови, азъ ще изямъ твоитѣ печени!...

Взискателна свиня.

— Гжци, гжци, гжци, яли те вълци! Кждѣ бѣше ти, кажи ми, не сумти?!...

— Грухъ, грухъ... ухъ, ухъ, не питай ме, не знамъ, да кажа ме е срамъ. Бѣхъ на



сѣсѣдитѣ у двора... Тю, да видишъ, какви хора! Обиколихъ го наврѣдъ и нишо не намѣрихъ въ редъ. Изметено — ни буренъ, ни сметъ, помойна яма даже няма!